

เสนอ

ผศ.กรกนก รูปประสม

รายวิชา การเล่นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเด็ก (1071304)

สมาชิกกลุ่ม 2/5

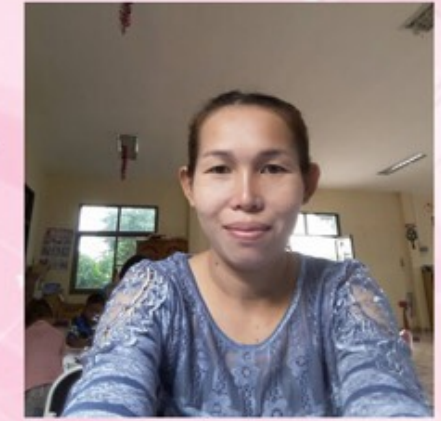
นางกนกวรรณ ยืนยง
571031321078

นางสาวอารยา พลดี
571031321079

นางธรรมมะ. เจริญ
571031321103

นางสาวมรรรัตน์ ตีระวัฒนศักดิ์
571031321104

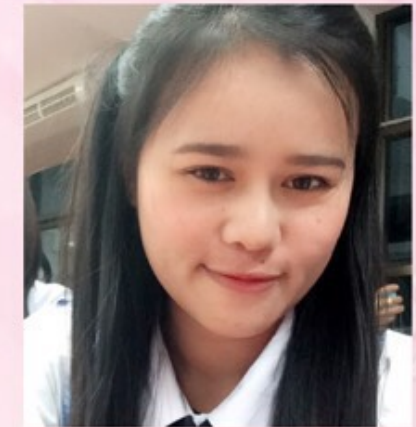
นางรจนา นิลสมัคร
571031421106

นางสาวจรรณี เค้าจั่ว
571031321107

นางสาวปนัดดา ทาเงิน
571031321108

นางสาวเกศมณี ตามตะขบ
571031321109

นางสาวจันทร์ธิมา พูนมาก
รหัส571031321110

นางสาวราภรณ์ แก้วปัดถา
571031321111

นางสาวชยาภัก จิตจำเริญ
571031321112

นางพัฒน์นิตา สังกัดกลาง
571031321113

มีผู้กล่าวถึงการเล่นตั้งแต่ปลาย ค.ศ. 1800 โดยอธิบายถึงแรงจูงใจและจุดประสงค์ของการเล่น เพื่อตอบคำถามที่ว่า “ทำไมมนุษย์จึงเล่น” ทฤษฎีการเล่นแบบดั้งเดิมมี 4 รูปแบบ ได้แก่

ทฤษฎีพลังงานเหลือใช้

ทฤษฎีพลังงานเหลือใช้พัฒนาขึ้นโดย คาร์ล กรูส ซึ่งได้แนวคิดเบื้องต้นจากอริสโตเติล ทฤษฎีนี้กล่าวว่า สิ่งมีชีวิตสร้างพลังงานตลอดเวลา โดยพลังงานส่วนใหญ่จะถูกนำมาใช้ในการทำงานและเมื่อมีพลังงานเหลือก็จะถูกนำไปใช้ในการเล่น

ทฤษฎีการทำซ้ำ

ทฤษฎีนี้ได้รับแนวคิดจากทฤษฎีวิวัฒนาการของ ดาร์วิน กล่าวว่า เด็กเล่นไปตามสัญชาตญาณ ตามชาติพันธุ์ การเล่นจึงเป็นการนำเอากิจกรรมของบรรพบุรุษออกมาแสดงและเป็นการกระทำตามวิถีชีวิตที่คนรุ่นเก่าเคยทำมาแล้ว

แนวคิดและทฤษฎีการเล่นแบบดั้งเดิม

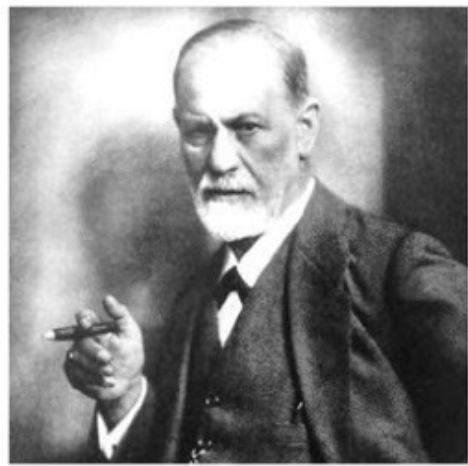
ทฤษฎีการผ่อนคลาย

ผู้นำเสนอเป็นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1961 คือ แพทริก กล่าวคือการเล่นเป็นการฟื้นฟูหรือเติมพลังงานที่ถูกใช้ไปในการทำงานหรือการเรียนให้กลับคืนมา

ทฤษฎีการเล่นโดยสัญชาตญาณ

คาร์ล กรูส กล่าวว่า เด็กมีสัญชาตญาณในการเล่นเพื่อฝึกฝนทักษะต่างๆ ที่จะต้องใช้เมื่อโตขึ้น เนื้อหาของการเล่นจะเชื่อมโยงกับพฤติกรรมของผู้ใหญ่หรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก

แนวคิดและทฤษฎีการเล่นของ ซิกมันด์ ฟรอยด์

การเล่นเป็นการขจัดความกลัวและความวิตกกังวลของเด็ก การเล่นจะทำให้เด็กอยู่ในภาวะจิตใต้สำนึก เด็กจะแสดงออกถึงความวิตกกังวลหรือความกลัวนั้นผ่านการเล่น โดยใช้จินตนาการระหว่างการเล่น เพื่อขจัดปัญหาต่างๆที่ไม่สามารถแก้ไขได้ในชีวิตจริง

2.แนวคิดและทฤษฎีการเล่นร่วมสมัย

แนวคิดและทฤษฎีการเล่นของ เอริก เอริกสัน

- 1 การเล่นที่เกี่ยวข้องกับตนเอง
ศูนย์กลางการเล่นจะอยู่ที่ตัวเด็กเอง เด็ก ต่อมาจึงขยายความสนใจออกไป ยังผู้อื่น
- 2 การเล่นในโลกของเด็ก
เด็กจะเริ่มเล่นกับของเล่นหรือวัตถุรอบตัว จะช่วยให้เด็กปรับตัวให้เข้ากับ สิ่งแวดล้อมและเรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์บางอย่างของของคนอื่น
- 3 การเล่นในช่วงอายุที่จะเข้าสู่วัยเรียน
เมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่สังคมที่กว้างขึ้น เด็กจะรู้จักแบ่งปันของเล่นกับผู้อื่น ซึ่งขั้นนี้เป็นขั้นสุดท้ายของพัฒนาการการเล่นโดยเป็นผลมาจาก ความสำเร็จของพัฒนาการสองขั้นแรก

2.3 แนวคิดและทฤษฎีของ ฌอง เพียเจต์ (Jean Piaget)

ศึกษาค้นคว้าเรื่องพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กตั้งแต่แรกเกิดต่อเนื่องไปจนถึงภาวะสูงสุดของการคิดการเข้าใจ

กระบวนการ Assimilation
กระบวนการนี้จะทำหน้าที่ปรับข้อมูลต่างๆไม่ว่าจะเป็นสิ่งของวัตถุหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้รับจากภายนอกหรือสิ่งแวดล้อม

ส่วนประกอบการ Accommodation เป็นกระบวนการ ซึ่งสมองของเราทำหน้าที่ปรับโครงสร้างที่มีอยู่แล้วภายในให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมภายนอก

2.4 แนวคิดและทฤษฎีของ ฟรีดริคซ์ โฟลเบล (Friedrich Froebel)

โฟรเบลเป็นคนแรกที่เชื่อว่าการเรียนรู้ของเด็กเกิดจากการเล่นและการนำการเล่นมาใช้ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็ก

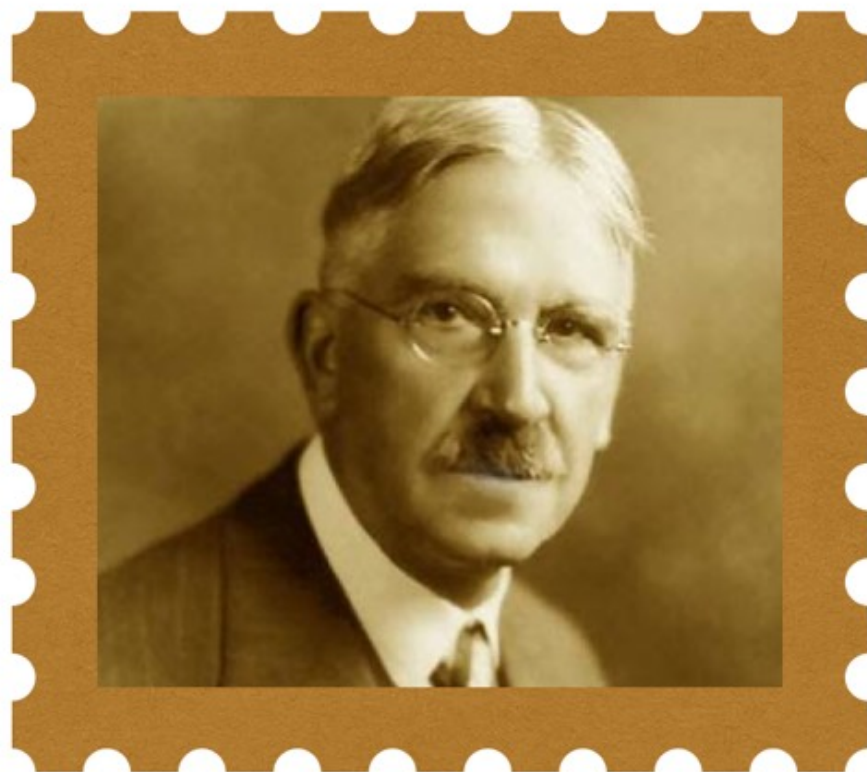
เชื่อว่าพัฒนาการตามธรรมชาติของเด็กเกิดขึ้นโดยการเล่น

ผู้นำทางการศึกษาอนุบาลชาวเยอรมัน

2.5แนวคิดและทฤษฎีการเล่นของจอห์น ดิวอี้ (John Dewey)

จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) นักจิตวิทยา นักปรัชญา และนักปฏิรูปการศึกษาชาว อเมริกัน ซึ่งเขาวพาเดชะคุปต์กล่าวว่า “ดิวอี้เชื่อว่าการเรียนรู้ที่เด็กเรียนรู้จากการเล่นขึ้นอยู่กับ ความสนใจของเด็ก และการเล่นควรเป็นกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน เช่น มุมบ้าน มุม ไปรษณีย์ มุมร้านค้า และมุมหมอ เขาเชื่อว่า การเล่นช่วยเตรียมเด็กไปสู่อาชีพของผู้ใหญ่ นี่คือ สาเหตุที่เขาจัดมุมต่างๆ เช่น มุมแต่งตัว

เลฟ ไวโกตสกี (Lev Vygotsky)

นักจิตวิทยาชาวรัสเซียเชื้อสายยิว ซึ่งเขาวพาเดชะคุปต์ กล่าวว่า “ ไวโกตสกี เชื่อว่าปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นขณะเล่น มีความจำเป็นต่อพัฒนาการเด็ก โดยผ่านปฏิกิริยาทางสังคม

การเรียนรู้ของเด็ก

- เด็กจะเรียนรู้ด้านภาษาและทักษะทางสังคม ได้แก่การมีส่วนร่วมและ ความร่วมมือ ซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา
- สำหรับไวโกตสกี การที่ครูเล่นกับเด็กนั้นสำคัญ เท่าๆกับเด็กเล่นกับเพื่อน

2.6 แนวคิดและทฤษฎีการเล่นของเลฟ ไวโกตสกี (Lev Vygotsky)

ความเชื่อดังกล่าว

การเล่นจะสติปัญญาและพัฒนาด้านสังคมไปพร้อมกันด้วย

รูดอล์ฟ สไตน์เนอร์ (Rudolf Steiner) นักปรัชญาและนักการศึกษาชาวออสเตรีย ผู้ริเริ่ม โปรแกรมการศึกษาวอลด์อร์ฟ มีแนวคิดที่ “การเล่นของเด็กเป็นการเลียนแบบชีวิต เช่น เด็กจะเล่น กวาดบ้าน ภูพื้น ทำอาหาร การเล่นเหล่านี้เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ของเด็กเพราะเด็กได้ใช้อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกายเคลื่อนไหว ได้ฝึกทางมิติ การได้เล่นเช่นนี้ช่วยสร้างนิสัยในการรักการทำงาน ทำให้เด็กเป็นคนขยัน และการเล่นนี้จะฝึกสมาธิด้วย”

2.7 แนวคิดและทฤษฎีการเล่นของรูดอล์ฟ สไตน์เนอร์ (Rudolf Steiner)

2.8 แนวคิด การเล่นของมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori)

หลักสูตรของมอนเตสซอรีนั้นมีความอยากรู้
อยากเห็นและการค้นคว้าของเด็กมีความสำคัญ
น้อยกว่า ความสามารถในการทำงานกับ
อุปกรณ์ที่จัดทำขึ้นอย่างมีจุดมุ่งหมายและใช้
อย่างถูกวิธี

การที่จะช่วยให้เด็กได้เจริญเติบโตไปตามขั้นตอน
ของความสามารถนั้น ควรจะต้องพัฒนาการสอนให้
สัมพันธ์กับพัฒนาการความต้องการของเด็ก ที่ต้องการ
จะเป็นอิสระ ในขอบเขตที่กำหนดไว้ให้ ตลอดจนการจัด
สิ่งแวดล้อมอย่างสมบูรณ์ และพิถีพิถัน การสอนแบบมอน
เตสซอรี ได้มาจากการที่มอนเตสซอรีได้สังเกตเด็กใน
สภาพที่เป็นจริงของเด็ก ไม่ใช่สภาพที่ผู้ใหญ่ต้องการ
ให้เด็กเป็น